

Quan de mi, finalment...

Quan de mi, finalment, sols quedaran les lletres
posades com ocells damunt els cables tensos
dels esperits fidels als himnes de la vida,
un martell plorarà per la llum apagada.
El dia portarà corones de mimoses.
Potser hi haurà perdó en la mar que no calla.
El sol tindrà a la boca la seva sempreviva
i noves veus diran l'alegria de l'aigua.
El vent devastarà el fanal i l'estàtua.
Els estius lluiran les seves bruses grogues
i el bastó blanc del cec sonarà als carrers grisos.
Entre les roques aspres i als boscos de les ànimes
Orfeu seduirà les anònimes bèsties.
Vindran els plenilunis a fer fremir les verges
que esperaran l'amor entre els grills i l'acàcia.
Jo ja no tindrè rostre. A mes oïdes d'herba,
el temps farà dringar un cascavell d'estrelles...

(7-II-78)

Bartra, Agustí. *Obra completa* Vol II. 1972- 1982. Edicions 62 Barcelona. 1983 Pàg. 370